

Gloanțe de argint

Lorena.craia

Nu veți putea să-mi răstigniți cuvântul
Nici la altar păgân, nici în scripturi
Și nu-mi veți mai răstălmăci nici gândul
Aproape mort din mine, în torturi!

Sunt ca un sloi de gheață ce descrește
Spre limita paștelor de azi
Și-acesta doar în mine se topește
Până la rădăcinile de brazi.

Pereții mi-i zidesc în detestare,
Fereastra fumurie de pământ
Îmi va păstra lumina asta mare,
Pe care numai eu pot s-o cuvânt!

Nu veți putea să-mi așezați nici pașii
Pe ochii și pe pieptul vostru gol,
Căci eu urmez umilă-naintașii,
Plătindu-le prin scriptul meu obol.

Nu am un dumnezeu să-mi țină partea
Nici în elogii și nici în icoane,
Căci dumnezeul meu îmi este cartea,
Iar pentru voi, - cuvintele-mi, - piroane.

Și-n infinitul care se sfârșește
Și pentru mine, dar și pentru voi,
Luați aminte - sufletul vorbește
În viața tuturor și-n cea de-apoi!

13 august-03 septembrie 2016, Constanța